

v těchž místnostech provozované podniky stavebně úplně od sebe odloučiti, nebo jeden z nich přestati provozovati. St-lka rozhodla se dle jejího podání ze dne 8. června 1917 provozovati nadále nevěstinec a živnost hostinskou prozatím zastaviti, dokud jí nebude možno nevěstinec přenést do domu sousedního.

Již z toho jde na jevo, že zde nebyly žádné takové okolnosti, které by proti vůli a nepochybnému úmyslu st-lky další provozování živnosti hostinské a výčepnické činily dočasně nemožným, nýbrž že st-lka sama, nechtějíc se vzdáti provozování nevěstince, tedy podniku zcela jiného, resp. nemohouc tento podnik přenést do jiných stavebně oddělených místností, živnost hostinskou na delší dobu než 6 měsíců zastavila. St-lka nemůže se ani dovolávat toho, že přerušení provozu živnosti hostinské se stalo se schválením úřadu živnostenského, ježto z dotčených výměrů tohoto úřadu, zejména pak z výměrů ze dne 14. května 1918 č. —, ze 23. prosince 1919 č. — a z 2. června 1919 č. — plyne, že úřad vždy vzal ohlášené prozatímní zastavení živnosti hostinské a výčepnické na vědomí, t. j. prohlásil, že práva svého jemu v § 57 ž. ř. daného nepoužije jen s tou podmínkou, že lhůta 6 měsíční jest nepřekročitelnou a po jejím bezvýsledném uplynutí bude koncese odňata.

Dovolává-li se stížnost úmluvy mezi okresní správou politickou a právním zástupcem st-lky toho obsahu, že okresní správa politická na žádost st-lčinu tak dlouho bude vždy na 6 měsíců souhlasiti s přerušením živnosti hostinské a výčepnické, dokud stavební úpravy nebude možno provést, není pro námitku tuto žádné opory ve spisech a okresní správa politická nebyla povinna, st-lce, jak tato míní, ukládati, aby přerušenu živnost hostinskou a výčepnickou pod ztrátou koncese zase zahájila a stavební úpravy provedla, ježto povinnost taková úřadu živnostenskému zákonem uložena není.

Z uvedeného plyne, že výrok žal. úřadu o odnětí koncese hostinské a výčepnické, opírající se o přerušení provozu této živnosti na dobu delší než 6 měsíců, nepříčí se předpisu § 57 ž. ř. a jest tedy ve shodě se zákonem. Proto odpadá potřeba, aby nss se zabýval i dalším důvodem stížnosti, t. j. otázkou, zda nař. rozhodnutí odůvodněno jest i tím, že naříkané stavební adaptace nebyly ve stanovené lhůtě provedeny a konečně zda by i tento důvod byl ve shodě se zákonem, nebo zda řízení v tomto směru jest vadné.

Ježto tudíž nař. rozhodnutí zákonu se nepříčí, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2184.

Domovská příslušnost: Podle § 10 zák. čl. XXII : 1886 jest předpokladem pro nabytí příslušnosti kvalifikovaným pobytem v obci skutečné přispívání k obecním břemenům a nikoli pouze povinnost k tomu.

(Nález ze dne 3. dubna 1923 č. 5667.)

Prejudikatura: Boh. 1056, 1720 a j. adm.

Věc: Městský zastupitelský sbor v Rim. Sobotě proti správnímu výboru župy Gemer-malohontské v Rim. Sobotě stran příslušnosti Josefa B.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: V záležitosti sporné příslušnosti nezl. Josefa B. rozhodl župan župy Gemer-malohontské výměrem ze dne 8. listopadu 1921, že jmenovaný ve smyslu § 6 zák. čl. XXII : 1886 jest příslušným do města Rimavské Soboty. — — —

Správní výbor župy gemer-malohontské pak zamítl výměrem ze dne 19. prosince 1921 odvolání st-lčino Rozhodnutí své opřel správní výbor o tyto důvody:

Otec nezletilého, Štěpán B., bydlel v R. S. po více roků, a to od r. 1909 do r. 1914 a byl zaměstnán u tesařského mistra Františka S. a u Ondřeje L. jako s a m o s t a t n ý tesařský tovaryš po 8¹/₂ roku, nikoliv tedy jako nestálý nádeník, jak udává městský úřad.

Tímto pobytem vyhověl Štěpán B. požadavku §u 10 zák. čl. XXII: 1886 nejen ohledně tam stanovené lhůty, nýbrž též ohledně podmínky placení daně, neboť tovaryši neplatí daň přímo, ale prostřednictvím svých zaměstnavatelů. Okolnost, že se daňové subjekty spisují na podzim a že jmenovaný v té době nebyl právě v práci a následkem toho nebyl pojat do daňových spisů, nemá významu proto, že nepřestal býti tovaryšem a nebyl-li přihlášen svým mistrem, stalo se tak proti právu. Měl tedy býti a byl také placení daně po celý svůj pobyt v R. S. podroben. Že ho obec jako daňového poplatníka nezapsala, nerozhoduje, neboť to jest pouhá nedbalost při soupisu daňových subjektů, a nikoliv příčina, tkvící v osobě Štěpána B. Jinak zajisté mohla by obec vypustiti každého, koho nechce za svého příslušníka přijmouti, a mohla by tak každému znemožniti dosažení domovského práva. Poněvadž Štěpán B. dle toho nabyl domovského práva v R. S., musí jeho syn za příslušníka této obce býti pokládán. — — — — —

Nss nemohl tento názor žal. úřadu uznati za správný.

Dle § 10 zák. čl. XXII: 1866 jest předpokladem pro nabytí příslušnosti kvalifikovaným pobytem v obci okolnost, že dotčená osoba přispívala k obecním břemenům. Tedy skutečnost přispívání a nikoliv pouze povinnost přispívati jest podmínkou pro nabytí domovské příslušnosti (srv. také nález ze dne 14. prosince 1921 č. 16.213, Boh. 1056 adm.).

Pokud tedy žal. úřad ve svém rozhodnutí stojí na stanovisku, že požadavek přispívání k obecním břemenům ve smyslu cit. zákona jest již tím splněn, že dotčená osoba měla býti zdaněna a do daňových seznamů pojata, odporuje názor jeho zákonu.

Veden jsa tímto mylným právním názorem opomenul úřad vyšetřiti, zda Štěpán B. ke krytí obecních břemen s k u t e č n ě přispíval či nikoliv, a následkem toho zůstalo řízení správní neúplné.

Vzhledem k této vadě, zaviněné nesprávným výkladem zákona, musilo nař. rozhodnutí býti zrušeno dle § 7 zák. o ss.